

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 12Co/234/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6716208677
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 05. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Katarína Katková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2018:6716208677.1

Rozhodnutie

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Kataríny Katkovej a členov senátu Mgr. Janky Benkovičovej a JUDr. Ing. Jána Gandžalu, PhD., v spore žalobcu Z.. R. H., nar. XX.XX.XXXX, s trvalým pobytom M. XXX/XX, XXX XX D., proti žalovanému Home Credit Slovakia, a.s., so sídlom Teplická 7434/147, 921 22 Piešťany, IČO: 36 234 176, o zaplatenie 1.408,43 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Zvolen č. k. 11Csp/13/2016-55 zo dňa 02. 02. 2017, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Zvolen vo výroku, ktorým uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.408,43 Eur s 5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 1.408,43 Eur od 20. 09. 2016 do zaplatenia do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (prvý výrok) a v závislom výroku o trovách konania (tretí výrok), **p o t v r d z u j e.**

II. Odvolanie žalovaného proti výroku, ktorým okresný súd žalobu zamietol v časti úrokov z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.408,43 Eur od 26. 08. 2016 do 19. 09. 2016 (druhý výrok), **o d m i e t a .**

III. Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a.**

o d ô v o d n e n i e :

1.1. Okresný súd Zvolen (ďalej len „okresný súd“, event. „súd prvej inštancie“, resp. „prvoinštančný súd“) odvolaním napadnutým rozsudkom zo dňa 02. 02. 2017 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.408,43 Eur s 5% úrokmi z omeškania ročne zo sumy 1.408,43 Eur od 20. 09. 2016 do zaplatenia do 3 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozsudku (prvý výrok). Žalobu v časti 5% úrokov z omeškania ročne zo sumy 1.408,43 Eur od 26. 08. 2016 do 19. 09. 2016 zamietol (druhý výrok). O trovách prvoinštančného konania okresný súd rozhodol tak, že žalobcovi nepriznal proti žalovanému právo na náhradu trov konania (tretí výrok).

1.2. V úvode odôvodnenia rozhodnutia prvoinštančný súd konštatoval, že žalobca sa žalobou zo dňa 15. 07.2016 pôvodne domáhal určenia neprijateľných zmluvných podmienok úverovej zmluvy č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 28. 06. 2010 s poukazom na ustanovenia § 52 ods.3, 4 Občianskeho zákonníka, § 2 písm. a), b), c) a d) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení aktuálnom v čase uzavretia zmluvy. Po pripustení zmeny žalobu uznesením č. k. 11Csp/13/2016-37 zo dňa 12. 09. 2016 sa žalobca domáhal, aby bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť mu sumu 1.408,43 Eur s 5% úrokmi z omeškania ročne z tejto sumy od 26. 08. 2016 do zaplatenia.

1.3. V ďalšej časti odôvodnenia rozhodnutia prvoinštančný súd uviedol, že medzi stranami sporu bola uzavretá úverová zmluva dňa 28. 06. 2010, na základe ktorej bol žalobcovi poskytnutý úver vo výške 2.600,- Eur, s povinnosťou ho splatiť vo výške 5.216,40,- Eur, v mesačných splátkach po 64,57 Eur x 84 splátok, s ročnou úrokovou sadzbou 21,49%, RPMN od 24,8% do 25,7%, s priemernou hodnotou RPMN 18,59% a celkovými nákladmi spotrebiteľa vo výške 2.616,40 Eur.

1.4. Prvoinštančný súd poukázal na ustanovenia § 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 53 ods. 1, 2, 3, 4, 5, 6, § 54 ods. 1, 2, § 451 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka (ďalej aj „OZ“), § 9 ods. 2, § 11 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej aj „Zákon o spotrebiteľských úveroch“, resp. „zák. č. 129/2010 Z. z.“). Ďalej uviedol : „Z predloženého prehľadu prijatých platieb na úverovej zmluve č. XXXXXXXXXXXX bolo zistené, že žalobca celkove zaplatil sumu 4.008,43 Eur, z čoho do 28. 05. 2013 zaplatil 2.207,38 Eur a od 31. 07. 2013 do 23. 02. 2016 sumu 1.81,10 Eur. Z uvedenej sumy zaplatil 65,99 Eur prostredníctvom Prvej oddľžovacej s.r.o. Žilina. Uskutočneným dokazovaním bolo preukázané, že medzi sporovými stranami bola dňa 28. 06. 2010 uzavretá úverová zmluva č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej žalovaný poskytol žalobcovi úver vo výške 2.600,- Eur. Podľa názoru súdu úverová zmluva nemá všetky podstatné náležitosti podľa § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z. z. keď neobsahuje jednoznačne termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru podľa § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z., keď obsahuje len dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Takisto neobsahuje ani termíny jednotlivých splátok istiny, úrokov a iných poplatkov v zmysle § 9 ods.2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. Preto súd považoval úver za bezúročný a bez poplatkov v zmysle ustanovenia § 11 ods.1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z.z. Žalovaný poskytol žalobcovi úver vo výške 2.600,- Eur. Žalobca žalovanému splatil sumu 4.008,43 Eur. S prihliadnutím na to, že úver je podľa názoru súdu bezúročný a bez poplatkov, žalovaný prijal sumu 1.408,43 Eur, čo je rozdiel medzi zaplatenou sumou 4.008,43 Eur a poskytnutým úverom vo výške 2.600,- Eur bez právneho dôvodu, čím žalovanému vzniklo bezdôvodné obohatenie na úkor žalobcu. Súd preto zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 1.408,43 Eur. Žalovaný žalovanú sumu ničím nespochybnil, keď sa nevyjadril k zmene žaloby, ktorá mu bola doručená 19. 09. 2016. Podľa § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. súd zaviazal žalovaného na zaplatenie 5% úrokov z omeškania z dlhovanej sumy 1.408,43 Eur od 20. 09. 2016 do zaplatenia. Tento deň je dňom nasledujúcim po doručení zmeny žaloby. Súd zároveň zamietol žalobu v časti žalovaných úrokov z omeškania za obdobie od 26. 08. 2016 do 19. 09. 2016, lebo žalobca nepreukázal, že vyzval žalovaného na zaplatenie žalovanej sumy skôr, ako mu bola doručená zmena žaloby“.

1.5. Na rozhodnutie o trovách konania aplikoval ust. § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“), pričom úspešnému žalobcovi v spore nepriznal náhradu trov konania, nakoľko si ich neuplatnil.

2.1. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie, ktorým napadol vyhovujúci výrok prvoinštančného súdu (prvý výrok), ako aj zamietajúci výrok (druhý výrok). Navrhoval, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutej časti zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, event., aby rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutej časti zmenil a žalobu zamietol a žalobcovi uložil povinnosť nahradiť mu trovy konania.

2.2. V odôvodnení odvolania poukázal na nesprávny názor súdu prvej inštancie o konštatovaní bezúročnosti a bezpoplatkovosti predmetného úveru z dôvodu nedodržania zákonných náležitostí, nakoľko náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. k) zák. č. 129/2010 Z. z. je uvedená v zmluve v časti textu zmluvy označeného „úver“, kde sú upravené presné údaje o výške mesačnej splátky - 64,57 Eur pod bodom 37., o počte splátok 84 pod bodom 38., o lehote splatnosti - 84 mesiacov po poskytnutí úveru, a to do 15-teho dňa v poslednom mesiaci pod bodom 46., o dátume prvej splátky, ako aj o termínoch splatnosti ďalších splátok. V súvislosti s uvedenou argumentáciou poukázal na rozsudok Súdneho dvora EÚ C-42/15 zo dňa 09. 11. 2016, v ktorom uviedol odpoveď na prejudiciálnu otázku týkajúcu sa rozkladu splátok, pričom predmetný rozsudok v jednotlivých bodoch poukazuje na smernicu 2008/48, podľa ktorej zmluva o úvere musí uvádzať iba výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a iba na žiadosť spotrebiteľa je povinný veriteľ bezplatne a kedykoľvek počas doby trvania zmluvy odovzdať mu výpis vo forme amortizačnej tabuľky, pričom smernica nestanovuje povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere výpis vo forme amortizačnej tabuľky. Zároveň konštatoval, že členské štáty by nemali ukladať zmluvným stranám povinnosti, ktoré predmetná Smernica neupravuje, pretože obsahuje harmonizované ustanovenia v oblasti, do ktorej patria tieto povinnosti. Podľa jeho názoru členské štáty nie sú oprávnené vo svojej vnútroštátnej úprave vyžadovať náležitosti nad rámec náležitostí uvedených v čl. 10 ods. 2 Smernice 2007/48/ES. Aj keď úverová zmluva neobsahuje termín splatnosti každej splátky uvedením konkrétneho dátumu, na základe uvedených údajov je objektívne možné, aby spotrebiteľ bol schopný určiť termín splatnosti každej splátky. Ku konštatovaniu prvoinštančného súdu o termíne konečnej splatnosti úveru, poukázal na uvedenie tejto náležitosti v zmluve, a to „Lehota splatnosti 84 mesiacov po poskytnutí úveru a to do 15. dňa v poslednom mesiaci.“ Z uvedeného vyplýva, že spotrebiteľ má informáciu, aká je doba trvania zmluvy, a kedy je konečná splatnosť poskytnutého úveru. Ďalej uviedol, že v zmysle citovaného rozsudku Súdneho dvora EÚ, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v čl. 10 ods.

2 Smernice, tak sa bude zmluva bude považovať bez úrokov a poplatkov, iba ak ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Zároveň poukázal na kumulatívne splnenie podmienok v zmysle § 11 ods. 1 písm. a) zák. č. 129/2010 Z. z., pričom písomná forma zmluvy bola dodržaná, a pokiaľ okresný súd považoval za nedodržané náležitosti úverovej zmluvy v zmysle § 9 ods. 2 písm. k) a písm. f), úver nemohol byť vyhlásený za bezúročný a bez poplatkov (s poukazom na rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5Co/356/3015, body 19. - 21.).

3. Žalobca sa k odvolaniu žalovaného nevyjadril.

4. V dôsledku odvolania krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), vec preskúmal v rozsahu určenom ustanoveniami § 379, § 380 a §381 CSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario s použitím § 219 ods. 3 CSP a rozsudok súdu v odvolaní napadnutom výroku, ktorým okresný súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.408,43 Eur s príslušenstvom (prvý výrok) a v závislom výroku o trovách konania (tretí výrok) podľa § 387 ods. 1 CSP ako vo výroku vecne správny potvrdil. Odvolanie žalovaného proti zamietajúcemu výroku (druhý výrok) podľa ustanovenia § 386 písm. b) CSP odmietol.

5. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

6. Podľa § 386 CSP, odvolací súd odmietne odvolanie, ak

a) bolo podané oneskorene,

b) bolo podané neoprávnenou osobou,

c) smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné, alebo

d) nemá náležitosti podľa § 363, ak pre vady odvolania nemožno v odvolacom konaní pokračovať.

7. Po oboznámení sa s obsahom spisu a s odvolaním napadnutým rozhodnutím prvoinštančného súdu odvolací súd konštatuje, že jeho rozhodnutie je v odvolaní napadnutom výroku vecne správne, a že prvoinštančný súd predmetnú vec skutkovo ustálil správne a aj právne ju posúdil správne.

8. Odvolací súd konštatuje, že sa stotožňuje s právnym posúdením sporu zo strany súdu prvej inštancie, že predmetný úver je bezúročný a bez poplatkov vzhľadom na absenciu zákonných náležitostí v zmysle ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení ku dňu 05. 03. 2012. S argumentom žalobcu o nesprávnom právnom názore súdu prvej inštancie o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru pre nerozloženie úverových splátok na jej jednotlivé zložky s poukazom na článok 10 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES, ako aj s poukazom na rozsudok Súdneho dvora EÚ v právnej veci C-42/15, odvolací súd súhlasí. Napriek tomu odvolací súd považuje predmetný úver za bezúročný a bez poplatkov, pretože nesúhlasí s tvrdením žalovaného o dostatočne vymedzenej konečnej splatnosti úveru a dobe trvania zmluvy z hľadiska určitosti a zrozumiteľnosti v súlade s právnymi predpismi, ktoré vymedzenie súd prvej inštancie považoval za nedostatočné z dôvodu absencie náležitosti z hľadiska určenia termínu konečnej splatnosti úveru v zmysle § 9 ods. 2 písm. f) Zákona o spotrebiteľských úveroch. Vzhľadom na uvedené sa odvolací súd stotožňuje s právnym názorom súdu prvej inštancie, nakoľko termín konečnej splatnosti vymedzením „lehoty splatnosti 84 mesiacov po poskytnutí úveru a to do 15. dňa v poslednom mesiaci“ nie je dostatočne určitý pre priemerného spotrebiteľa, ktorý nie je na takéto zmluvné dojednanie pripravený, je objektívne nejasný. Pri kontraktácii je využívaný moment prekvapenia, neskúsenosť spotrebiteľa, ktorý sa tak ocitá vo faktickom nerovnom postavení s profesionálnym dodávateľom, a to s ohľadom na okolnosti, za ktorých dochádza ku kontraktácii, vzhľadom na väčšiu profesionálnu skúsenosť predávajúceho, lepšiu znalosť práva a lepšiu dostupnosť právnych služieb a v konečnom dôsledku na možnosť dodávateľa stanovovať zmluvné podmienky jednostranne prostredníctvom formulárových zmlúv. Právne predchodcovi žalobcu nič nebránilo v tom, aby termín konečnej splatnosti úveru v zmluve o poskytnutí spotrebiteľského úveru stanovil jednoznačne, keď mu bol známy počet splátok (bod 38 zmluvy) a podľa jeho tvrdení aj termín splatnosti prvej mesačnej splátky, ktorý je však uvedený iba v bode 46. zmluvy v znení „Prvá splátka je splatná po mesiaci od dátumu poskytnutia úveru. Pokiaľ kalendárny mesiac nasledujúci po poskytnutí úveru neobsahuje poradové číslo dňa poskytnutia úveru, je splatnosť prvej splátky posledný deň v tomto kalendárnom mesiaci“, pričom ani s odkazom na uvedený bod 46. zmluvy nemožno vyvodit' záver o dostatočne určitom spôsobe vymedzenia termínu konečnej splatnosti úveru pre spotrebiteľa.

9. Odvolací súd zdôrazňuje, že nesplnenie čo len jednej z náležitostí zmluvy o úvere v zmysle Zákona o spotrebiteľských úveroch, má za následok bezúčnosť a bezpoplatkovosť predmetného úveru, a preto ani vzhľadom na vyššie uvedené konštatovanie nemožno súhlasiť s argumentáciou žalobcu, že predmetná zmluva spĺňala všetky náležitosti stanovené zákonnými ustanoveniami.

10. Žalovaný v odvolaní poukazuje na závery Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15, podľa ktorého: „článok 10 ods. 2 písm. h) a i) Smernice sa majú vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tieto ustanovenia v spojení s článkom 22 ods. 1 tejto Smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave“.

11. Otázka priameho účinku smerníc sa vo všeobecnosti v podstate týka vymedzenia podmienok, za ktorých vnútroštátne orgány môžu určitú normu práva únie aplikovať priamo, bezprostredne, na prípad ktorý riešia. Vzhľadom na existenciu ustálenej judikatúry Súdneho dvora EÚ na otázku priameho účinku Smerníc v spore medzi jednotlivcami (v tomto konkrétnom prípade veriteľ verzus spotrebiteľ) v zásade platí zákaz horizontálneho právneho účinku spočívajúci v tom, že žiadne ustanovenie smernice zaručujúce jednotlivcovi práva alebo ukladajúce povinnosti ako také sa nemôžu použiť v rámci sporu, v ktorom stoja proti sebe výhradne jednotlivci. Z uvedeného vyplýva, že priamy účinok je tak v zásade možný len v spore medzi jednotlivcom a štátom, kedy sa jednotlivец dovolá svojho práva vyplývajúceho zo Smernice priamo voči štátu ako subjektu zodpovednému za nesprávne implementovanie Smernice.

12. Uvedený právny záver Súdny dvor EÚ potvrdil vo viacerých svojich rozhodnutiach.

13. „Smernica nemôže sama osebe zakladať jednotlivcovi povinnosť a ustanovení smernice nie je možné sa voči takejto osobe dovolávať“ (bod 13 vo veci Marshall C-152/84).

14. „Ako súdny dvor zdôraznil v ustálenej judikatúre od rozsudku z 26. februára 1986, Marshall (152/84, Zb. s. 723, bod 48) samotná Smernica nemôže ukladať povinnosti jednotlivcovi, takže sa na ňu ako takú nemožno proti nemu odvolávať“ (bod 14 vo veci Faccini Dori, C-91/92“.

15. Vzhľadom na uvedené odvolací súd rozsudok prvoinštančného súdu vo výroku, ktorým žalobe vyhovel (prvý výrok), podľa ustanovenia § 387 ods. 1 CSP ako vo výroku vecne správny potvrdil, vrátane závislého výroku o trovách konania (III. výrok), pretože okresný súd správne aplikoval zásadu úspechu v spore podľa ustanovenia § 255 ods. 1 CSP.

16. Odvolací súd konštatuje, že subjektívna procesná legitímácia odvolateľa na podanie odvolania vyplýva z ustanovení § 359 až 361. Osobou oprávnenou podať odvolanie je v prvom rade tá strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. Ak odvolanie podala sporová strana, je povinnosťou odvolacieho súdu skúmať, či napadnutým rozhodnutím bolo rozhodnuté v jej neprospech. Podmienkou subjektívnej prípustnosti odvolania je existencia ujmy spôsobenej napadnutým rozhodnutím. Túto ujmu je potrebné posudzovať výlučne z hľadiska procesného, pričom sa musí vychádzať z výroku rozhodnutia napadnutého odvolaním. Formálna ujma môže vzniknúť vtedy, ak nebolo žalobe alebo návrhu vyhovené čo len sčasti, ak súd prekročil žalobný návrh alebo prisúdil niečo iné, než čoho sa strana domáhala. Pokiaľ odvolací súd dospeje k záveru, že takáto ujma sporovej strane nevznikla, odvolanie odmietne.

17. Odvolací súd konštatuje, že žalovaný nebol oprávnený podať odvolanie proti zamietajúcemu výroku, ktorým okresný súd žalobu zamietol len v časti 5 % úrokov z omeškania ročne zo sumy 1.408,43 Eur od 26. 08. 2016 do 19. 09. 2016 (druhý výrok), pretože nebolo rozhodnuté v jeho neprospech. Vzhľadom na uvedené odvolací súd odvolanie žalovaného proti zamietajúcemu výroku (druhý výrok) podľa ustanovenia § 386 písm. b) CSP odmietol.

18. Pri rozhodovaní o trovách odvolacieho konania vychádzal odvolací súd z ustanovenia § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP, z ktorého vyplýva: „O nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí“. Odvolací súd pri svojom rozhodovaní aplikoval zásadu zodpovednosti za výsledok (zásadu úspechu vyplývajúcu z ustanovenia § 255 ods. 1 CSP. V tomto prípade bol v odvolacom konaní plne úspešný žalobca, zásadne by teda mal nárok aj na náhradu trov

odvolacieho konania. Pretože však zo spisu odvolací súd nezistil, že by žalobcoví v odvolacom konaní nejaké účelne vynaložené trovy vznikli, odvolací súd mu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

20. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie nie je prípustné proti rozsudku, ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že nie je a proti uzneseniu v konaní o návrat maloletého do cudziny vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania (§ 76 CMP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).